

— Довечера. Рачко трепераше.

— Ехъ, то ще те отвърже. Сбогомъ, бай Рачко, азъ щя гоня Троянъ. Па помни графа — на ума си само...

И, како му хвърли тамъ нѣколко гроша, Огняновъ яхнх коня и продължи пъта си.

XXXI.

ТЛЪКА ВЪ АЛТЖНОВО.

Вмѣсто къмъ Бѣла-Черкова, Огняновъ обърнх сега назадъ къмъ село Алтжново, сгушено на западниѣ кхтъ на долината. Осталих му два часа до тамъ, по коня му бѣше съспанъ и пътя мжченъ, та едвамъ по мръкнжло той стигнх въ селото, испращанъ отъ виенето на вълцитѣ, които го гонихж до края.

Той влѣзе прѣзъ българската махала, (селото бѣше смѣсено, Турци и Българи), и скоро се спрѣ прѣдъ вратната на бай Цанка.

Бай Цанко, клисурецъ родомъ, отъ одавна заселенъ и оселяненъ въ това село, бѣше простодушенъ, съ веселъ нравъ, и родолюбивъ човѣчецъ. У него често гостувахж апостолигѣ. Той прие радостно Огнянова.

— Добрѣ станх, че дойде у мене... Тая вечеръ имаме тлъка, та бари да погледашъ момитѣ ни. Нѣма да ти се стѣга душата, рече Цанко усмихнжто, като го въвождаше въ стаята.

Огняновъ прибърза да му обади, че е прислѣдванъ, и защо.

— Чухме, чухме и ний, каза бай Цанко; та като сме затѣнтени тука, сякашъ, че не сме въ свѣта?

— Нѣма ли да ти напोकстх нѣщо?

— Не се грижи, ти казвамъ; тая вечеръ гледай да си изберешъ нѣкоя дѣвойка да носи байряка, шегуваше се Цанко; на, отъ това прозорче ще ги изгледашъ всичкитѣ, като единъ царь...